

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, eerste zondag van de advent, 26/27 november 2022¹

“De één wordt meegenomen, de andere achtergelaten.”

Deze simpele zin vind ik persoonlijk één van de moeilijkste uit het evangelie. Toch, zusters en broeders, is dat misschien wel de ervaring van ons allen. Velen van ons zijn in hun leven achtergelaten, achtergebleven, zijn nabestaanden geworden.

“De een wordt meegenomen, de andere achtergelaten.”

Zo is onze menselijke ervaring. We verliezen onze partner, vriend, ouder, geliefde. En je blijft alleen achter. Jezus brengt dat onder woorden. En wel in het licht van zijn wederkomst. Vele christenen, wellicht wij allen, beleven het meegenomen, weggenomen worden van onze dierbaren en uiteindelijk van onszelf als de komst van de Heer, die ons opwacht, die ons wegleidt door de duisternis heen naar het licht. Wij weten niet op welk uur.

Volgens de heilige Schrift bepalen wij dat beter niet zelf. Moeten wij dan gelaten of bang afwachten tot het uur gekomen?

Jezus adviseert ons om waakzaam te zijn. “Wees dus waakzaam, wees bereid...”

Zoals Noach. Als enige van zijn tijdgenoten voorvoelde hij dat hij zich gereed moest maken. Om een veilige toekomst te waarborgen. Hoe deed hij dat? Hij timmerde een ark. De ark, zijn schip of scheepje is nodig om een veilige, menselijke toekomst mogelijk te maken.

Hetzelfde bijbelse woord voor ark vind je ook in het verhaal van de redding van de pasgeboren Mozes, die net als alle Israëlitische jongetjes eigenlijk gedood moest worden op bevel van de farao, de koning van Egypte. Die almachtige koning werd bang van dat groeiende volk van de Israëlieten, die ooit gekomen waren in zijn rijke land, omdat zij honger hadden. Hij was bang geworden van al die vluchtelingen. Hij liet de pasgeboren jongetjes doden.

¹ Jesaja 2, 1-5; Romeinen 13, 11-14; Matteüs 24, 37-44



De slimme, zorgzame moeder van de pasgeboren Mozes en zijn lieve zusje wisten hem te redden van de kindermoord door hem in een *arkje* neer te leggen en op de rivier de Nijl te laten dobberen, in de nabijheid van de in de rivier badende dochter van de farao. Totdat hij gevonden en gered zou worden nota bene door die dochter van diezelfde moordlustige koning: de koningsdochter, de prinses die zo vertederd was door het kind dat zij zich over hem ontfermde.

Wat een dappere vrouwen. Zij legden zich niet neer bij de brute machtspolitiek van het rijk. Zoals ook die dwaze moeders van Argentinië de militaire leiders trotseerden. De vrouw die het protest van de zogenaamde 'dwaze moeders' ooit begon is deze week overleden. Zij hield -kwetsbaar als zij en de andere moeders van verdwenen, vermoorde kinderen waren - de toekomst open naar recht en vrede.

Wij moeten zoals die moeders, zoals de moeder en het zusje van Mozes, dus niet gelaten en zonder hoop het einde van de wereld en het leven afwachten.

Wij mogen delen in de missie van God die wil dat alle mensen gered worden. In deze duistere tijd - hoorden wij Paulus zeggen in de tweede lezing - moeten wij ons ontdoen van de werken der duisternis en ons wapenen met het licht, nadat wij mensen onze zwaarden hebben omgesmeed tot ploegijzers.

Hierbij kunnen we niet anders dan denken aan de braakliggende akkers in Oekraïne, waarop geen bommen mogen vallen en landmijnen mogen worden gelegd, maar graan verbouwd moet worden. Geen wapens maar ploegijzers en sikkels.

Vandaag beginnen wij de advent. Dat betekent: komst. Wij zijn mensen die leven van verlangen naar die uiteindelijke komst van Christus, het licht van de wereld: dat de duisternis zal wijken, dat de nacht ten einde loopt en de dag aanbreekt. En wel voor alle mensen, voor deze aarde die niet langer kan wachten op vrede, voor het behoud van deze kwetsbare schepping die ons gegeven is, waarvoor het soms bijna te laat lijkt te zijn; dat de nacht ten einde loopt en de dag aanbreekt voor de geliefden die van ons zijn weggenomen en voor ons die zijn achtergebleven.

Laten we waakzaam zijn, hoopvol leven van verlangen, totdat wij allen wandelen in het licht van de Heer. Amen.

Nico van der Peet